

Засвоєння здобувачами вищої освіти особливостей комунікаційної діяльності у сфері публічного управління як основного компоненту освітньої програми «Публічне управління та адміністрування»

Стоволос Н.Б.

кандидат економічних наук,

доцент кафедри публічного управління та адміністрування

Сумський національний аграрний університет

м. Суми, Україна

Процес державотворення завжди знаходиться в публічній сфері і визначається публічною політикою. Цей процес знаходиться у постійному русі, навіть якщо здається, що більшість процесів у державі завершені та мають фіксований статус. Глобалізація, постійна змінність зовнішнього середовища, потужність і швидкість різноманітних соціально-економічних процесів регулярно стимулюють постійні політичні рухи.

Деякі основні напрями державної політики потребують особливої постійної уваги, зокрема: економічний, військовий, соціальний, гуманітарний, інформаційний, комунікаційний, екологічний, демографічний, науково-технологічний тощо.

Сьогодні в умовах адміністративної реформи в Україні відбуваються важливі зміни в державному управлінні та взаємовідносинах між державою та суспільством, де органи влади виступають як органи управління, що надають послуги, а суспільство – як клієнт, що їх отримує. Запровадження нової парадигми діяльності вищих органів державної влади потребує переорієнтації форм та методів їх роботи на задоволення потреб споживачів публічних послуг, переосмислення концепції управління публічною інформацією.

В Україні процес прийняття рішень не завжди прозорий, а функції влади не завжди зрозумілі людям. Ізоляція влади від громадськості, особливо коли йдеться про прийняття рішень виконавчої влади, є важливим чинником, який

перешкоджає демократичним змінам. Сучасне законодавство України надає певні можливості для взаємодії органів державної влади та суспільства, але технологія та методи цієї взаємодії ще потребують впровадження та розвитку.

Співпраця органів публічного управління з громадянами є необхідною умовою їх прозорості та ефективної роботи. Практика сучасного світу показує, що лише завдяки постійній співпраці органів державної влади та суспільства, вони можуть ефективно виконувати свої обов'язки.

Відкритість публічної влади є важливою умовою демократичної держави, створення громадянського суспільства, основою затвердження демократичних норм і правил у взаємовідносинах влади та суспільства. Водночас слід пам'ятати, що побудова демократії потребує складної наукової роботи та створення таких умов для роботи органів державної влади, де вони матимуть можливості (професійні та організаційні) для досягнення ефективної комунікації з громадськістю. Цей аспект діалогу між владою та суспільством, спрямований на створення постійного конструктивного діалогу з метою підтвердження легітимності існуючої системи та забезпечення її стабільності, фактично мало досліджений.

Аналізуючи процес формування уявлень про процес комунікації в управлінській системі держави, можна сказати, що розгляд комунікації держави як одного із способів впливу посередника на аудиторію різними методами, змінився акцентуванням уваги на зворотний зв'язок, який надає політичній системі стабільність існування та успішність розвитку. Комунікація стала сприйматися як найважливіша функція будь-якої системи. І, нарешті, дослідники прийшли до висновку, що будь-яка соціальна система (в тому числі й політична) це продукт людської взаємодії, заснований на досягненні порозуміння та консенсусу, що відбувається, насамперед, завдяки комунікації.

На сьогоднішній день в країні розбудовується громадянське суспільства та всі його похідні – що є найважливішим аспектом цієї системи. Через це діалогове спілкування з владою можна без перебільшення вважати найбільш затребуваним інструментом управління. Проте, водночас, слід враховувати, що

тут є певні обмеження і навіть ризики, які не можна однаково ігнорувати чи абсолютизувати, намагаючись передбачити та узгодити розвиток комунікаційних стосунків.

Тому громадянам для спілкування з державними органами потрібні більш досконалі методи комунікації, які можуть забезпечити досягнення позитивного комунікаційного результату. Такий результат, на нашу думку, можливий лише за умови розвитку комунікаційних відносин між владою та громадськістю, які забезпечуватимуть двосторонній взаємовплив: влади в громадськості та громадськості у владі.

Для виділення рівнів комунікативної взаємодії можна виділити три основні: суспільний (показує взаємозв'язок між суб'єктами соціально-політичної роботи), публічний (характеризує відносини між громадськими організаціями, профспілками, виробничими структурами та іншими групами). позначається. через зв'язки спілкування) і особистісні (спільні для досягнення приватних інтересів).

Відтак, комунікаційні процеси розглядаються як частина повсякденної роботи і як зовні керована робота, яка потребує власних правил і має бути певним чином оцінена. При цьому необхідно враховувати, що комунікаційна діяльність спрямована на співробітництво, певним чином структуроване й організоване.

Тому самі відносини не тільки породжують потребу в комунікативній діяльності, але й спрямована комунікаційна діяльність може створювати формування і розвиток певних відносин.

Література:

1. Попович Н. Діалог як форма дискурсивної взаємодії у структурі політико-адміністративної комунікації. *Актуальні проблеми державного управління*. 2018. Вип. 3 (55). С. 26–29.

2. Крутій О.М. Комплексний механізм діалогової взаємодії органів влади і громадськості. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2012-2/doc/1/02.pdf>.

3. Науково-методичне забезпечення зв'язків з громадськістю в органах державної виконавчої влади: – К. : НАДУ, 2018. – 72 с.

4. Степанов В.Ю. Проблеми та перспективи інформаційного суспільства службовців. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2012-2/doc/1/02.pd>